

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

4. Liberorum copiâ non superbiendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

externo præcipuè Domino) egregijs hominibus indignam accedere. Ea quanti spiritus etiam in centonibus! Joannes Barclaius in Icone animorum. cap. 7. Sed vitium hoc non unam gentem inficit; per omnes plagas vagatur. Alicubi in Germania pueri, etiamnum à matre rubentes, tam strenuè imitantur Nioben, ut dicas ejus ubera fuisse; adeò noverunt stirpis suæ ramos omnes, & frondes, & folia enumerare, genealogias recensere; agnationes, cognationes, propinquitates, affinitates velut suum nomen tenere. Nondum didicerunt memoriter Decalogum, cum sciunt avos, abavos, atavos, tritavos; patruos, patruales, confobrinos, avunculos, amitas, materteras; Majorum item suorum officia, munia, magistratus, Principum favores, honores, opes, clientelas, arces, prædia, fundos, veluti docti cunis in ipsis psittaci, sine hæsitacione recitare linguaculi, avitis ceris superbi. Quò denique recidit omnis hæc ostentatio Niobes, eiusque similibus? In cinerem, in pulverem, in breve saxum & cippum sepulcralem, qui fasces, tiaras, titulos, coronas angustâ foveâ claudit; cujus rei symolum est lapidea Niobes statua (natorum tumulo imposita) in quam Niobæa jactantia desijt. Vetustius paradigma ex prima omnium parente habemus, quæ quia Deo voluit esse similis, à sua felicitate excidit, & omnium calamitatum illadem in Orbem invexit. Verè Seneca lib. de brevitate vitæ. O quantum caliginis mentibus humanis objicit magna felicitas! Quàm multi fuissent felices, nisi se tales putassent!

IV? (d) Innuit hæc fabula, ne in liberorum quidem copia multum spei aut fiducia collocandum; cum infinita exempla loquantur, solere fieri, ut exiguo momento copiosa soboles ad lugendam paucitatem redigi, vel penitus aboleri possit. Quid enim usitatus, quàm ut parentes filijs extremum officium impendant, oculosque morientibus compriment inverso naturæ ordine? Filios, inquit Petrarcha Dial. 70. genuisti; disces tuo periculo longas, in brevi vita, curas texere. Sevisti arborem inexhausto percolendam studio, cujus nullas forsitan fruges leges. Filij sunt tibi; si boni, jugis timor: si mali, sempiternus dolor, solamen ambiguum, certa cura. Habes filios, habes cum ijs, unde vivus doleas, mortuus agnoscaris; habes, & unde sapius mori possis. Nescis, quam dolendi materiam gignendo quæsieris, quot lacrimis aditus in tuam domum patefeceris, quantum in te jus mortis, miseriæque præbueris. Expertus hoc Amphion est, & uxor ejus Niobe, quæ, quòd superba duritie nollet Dijs cedere, in lapidem obriguit; mollior tamen vel in sa-

XQ

(d) Liberorum copiâ non superbiendum.

xo facta est, quia quas viva lacrimas fundere sive non potuit, sive noluit, certè in exanimi statua simulavit, monumentum cum uxore Lothi comparandum, nam hæc curiositatis, illa arrogantia pœnas, quas neutra sensit, dedit. Hæc ille. Non est tamen negandum, magnum esse matrimonij fructum, ac decus numerosam prolem, & bona indole præditam. De hac parentum felicitate David psal. 127. Vbi inter alia precum Deum timentis, ideòque beati, hoc etiam recenset: *Vxor tua sicut vitis abundans, in lateribus domus tua. Filij tui sicut novella olivarum in circuitu mense tua. Ecce sic benedicetur homo, qui timet Dominum.* Quasi diceret: (e) O felicem maritum! ô beatum patrem, cujus uxor erit fecunda, sicut vitis frugifera, quæ sese propagabit per omnia latera domus! & veluti novæ olivarum plantulæ, pulchræ, sempèrque virentes, atque in omnem partem ductiles spem faciunt optimæ frugis: ita filij tui erunt pulchri, sani, viribus & ingenio florentes, dociles, morigeri, magnæ spei: qui circa mensam pulchro ordine per ætatis seriem stantes, tuos, tuæque conjugis recreabunt oculos. Equidem maxima ornamenta matronis esse liberos, Valerius Maximus refert lib. 4. c. 4. Cornelia, inquit, Gracchorum mater, cum Campana matrona apud illam hospita, ornamenta sua illo sæculo pulcherrima ostenderet: traxit eam sermone, quousque è schola redirent liberi: *Et hæc, inquit, ornamenta mea sunt.* Rectè verò & sapienter; nam uniones & gemmæ, marium sunt excrementa; generosa & benè morata soboles, tanto pretiosior est partus, quantò eæ, quæ pariunt, Conchylijs sunt Indicis nobiliores. Ejusmodi mater aspiciens liberos suos, meritò potest usurpare verba Apostoli Philipp. 4. *Vos estis gaudium meum, & corona mea.*

V. (f) Non inobservatè transmittendum est, hujus feminae, scilicet, Niobæ, maritum fuisse illum ipsum Amphionem, qui saxa ad ineundam Thebarum urbis structuram cantu pellexit; virum utique dulcissimi eloquij, musicæque peritissimi. Sed quantò ipse lenior suaviorque in tractandis tam conjugis, quam aliorum animis, tantò magis ejus superbiam & supercilium aluit: ita quidem, ut qui in ædificatione Thebana è saxis ad cantum ejus se moventibus, quasi homines reddidit, postea ex hominibus effecerit saxa. Nam quòd Niobe in lapideam sit statuam mutata, quanam fuit alia causa, quam uxoria Amphionis indulgentia, qui hanc Junonem pridem compescere debuerat, neque permittere, ut arreptò in homines imperio, etiam in Divos insolesceret. Hæc ei lenitas quanti constitit! propter uxoris indomitam cervicem, Deorum indigna-

(e) Qua felicitas in numerosa prole. (f) Vxorine marium,

dignationem incurrit; & miser ipse, liberique funestam necem subierunt. Verè Aristophanes; nulla fera minùs expugnabilis quàm femina. Summa ibi contumacia, si cedendum; si verba & fraudes componendæ, summa astutia; si coquenda vindicta, maxima vigilantia. Neque imbecillis tantùm & impar laboribus hic sexus est: sed, si licentia adsit, sævus, ambitiosus, potestatis avidus, omnium rerum libertatem, imò licentiam, si vera dicere volumus, desiderat, inquit Tacitus. Et Poëta in veteri Comœdia.

Malè quod mulier facere incipit, nisi efficere perpetrat,
Id illi morbo, id illi senio est: ea illi miseriæ miseria;
Si benè facere incipit, eius eam citò odium percipit.

SYMBOLVM XXXIV.

Amphion cantu fidium Thebas urbem ædificat.

Homerus Odysf. μ.

Ethicè.

1. Princeps amabilis. 2. Concordia civium. 3. Cithara, hieroglyphicum boni Principis.

Fuit is Jovis ex Antiopa, Lyci Regis Thebani, filia proles, Thebarum & ipse rex, non scepro magis, quàm plectro potens & clarus. Vxor ei fuit Niobe, mulier superba & imperiosa, quæ cotis instar virtutem & patientiam mariti acuebat, de qua in præcedente Symbolo. Citharam *Amphion* ab ipso Mercurio ejus inventore, accepit; quam, sicut alia instrumenta musica, tanta suavitate pulsavit, ut, cum Thebæ in Bæotia, non satis adversùs finitimos hostes essent instructæ turribus ac propugnaculis, ipse mellito fidium sono saxa quoque commoverit, & ad urbis Thebanæ constructionem attraxerit. Illa quippe dulcissimo modulatu duritiem suam ponere, & velut animata essent, loco se movere; primòque grandiora in fundamentum intrare; deinde paulò minores lapides, leni motione confluere, aliique super alios subsilientes, ultro coëunte junctura, consurgere; demum crescente numero, partim summam in altitudinem sese attollere, partim in propugnacula, ad vim quæcumque repellendam, protuberare cœperunt. Muros septemgemi-

Z

na

xo facta est, quia quas viva lacrimas fundere sive non potuit, sive noluit, certè in exanimi statua simulavit, monumentum cum uxore Lothi comparandum, nam hæc curiositatis, illa arrogantia pœnas, quas neutra sensit, dedit. Hæc ille. Non est tamen negandum, magnum esse matrimonij fructum, ac decus numerosam prolem, & bona indole præditam. De hac parentum felicitate David psal. 127. Vbi inter alia precum Deum timentis, ideòque beati, hoc etiam recenset: *Vxor tua sicut vitis abundans, in lateribus domus tua. Filij tui sicut novella olivarum in circuitu mense tua. Ecce sic benedicetur homo, qui timet Dominum.* Quasi diceret: (e) O felicem maritum! ô beatum patrem, cujus uxor erit fecunda, sicut vitis frugifera, quæ sese propagabit per omnia latera domus! & veluti novæ olivarum plantulæ, pulchræ, sempèrque virentes, atque in omnem partem ductiles spem faciunt optimæ frugis: ita filij tui erunt pulchri, sani, viribus & ingenio florentes, dociles, morigeri, magnæ spei: qui circa mensam pulchro ordine per ætatis seriem stantes, tuos, tuæque conjugis recreabunt oculos. Equidem maxima ornamenta matronis esse liberos, Valerius Maximus refert lib. 4. c. 4. Cornelia, inquit, Gracchorum mater, cum Campana matrona apud illam hospita, ornamenta sua illo sæculo pulcherrima ostenderet: traxit eam sermone, quousque è schola redirent liberi: *Et hæc, inquit, ornamenta mea sunt.* Rectè verò & sapienter; nam uniones & gemmæ, marium sunt excrementa; generosa & benè morata soboles, tanto pretiosior est partus, quantò eæ, quæ pariunt, Conchylijs sunt Indicis nobiliores. Ejusmodi mater aspiciens liberos suos, meritò potest usurpare verba Apostoli Philipp. 4. *Vos estis gaudium meum, & corona mea.*

V. (f) Non inobservatè transmittendum est, hujus feminae, scilicet, Niobæ, maritum fuisse illum ipsum Amphionem, qui saxa ad ineundam Thebarum urbis structuram cantu pellexit; virum utique dulcissimi eloquij, musicæque peritissimi. Sed quantò ipse lenior suaviorque in tractandis tam conjugis, quam aliorum animis, tantò magis ejus superbiam & supercilium aluit: ita quidem, ut qui in ædificatione Thebana è saxis ad cantum ejus se moventibus, quasi homines reddidit, postea ex hominibus effecerit saxa. Nam quòd Niobe in lapideam sit statuam mutata, quanam fuit alia causa, quam uxoria Amphionis indulgentia, qui hanc Junonem pridem compescere debuerat, neque permittere, ut arreptò in homines imperio, etiam in Divos insolesceret. Hæc ei lenitas quanti constitit! propter uxoris indomitam cervicem, Deorum indigna-

(e) Qua felicitas in numerosa prole. (f) Vxorine marium,